

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4.05.2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 11 ust. 2 art. 14 ust. 1, ust. 1 a i ust. 2 ustawy z dnia 13.10.1998 o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził iż A. I. S. (nie posiadająca nazwiska w rozumieniu polskich przepisów) z tytułu współpracy przy prowadzonej przez J. K. (1) pozarolniczej działalności gospodarczej:

- podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1.06.2020 d 31.07.2020 od 1.03.2021 do 11.05.2021, od 26.01.2022

- nie podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 9.02.2002 do 31.05.2020 i od 1.08.2020 do 28.02.2021 r.

/ decyzja k. 60-64 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 13.07.2022 r., w zakresie w jakim ZUS wyłączył ją z dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, wniosła ubezpieczona A. I. S. wnosząc o przyjęcie odwołania pomimo upływu terminu do jego wniesienia podnosząc, iż jego przekroczenie nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych. Odwołująca wskazała, że ZUS błędnie uznał, iż jej pełnomocnikiem jest M. D. (1) i do niego w sposób nieuprawniony przesłał decyzje. Odwołująca podniosła, iż nigdy nie ustanawiała ww. pełnomocnikiem, a ten był pełnomocnikiem jej męża płatnika. Skarżąca wskazała, że o fakcie wydania decyzji dowiedziała się od męża J. K. (1), który z kolei o tym fakcie dowiedział się od swojego pełnomocnika adw. A. S. (1) przy okazji innych postępowań. Podkreśliła, iż M. D. (1) nigdy nie miał świadomości bycia jej pełnomocnikiem i nie poinformował jej o decyzji. Odwołująca wskazała też, że nie posługuje się biegle językiem polskim a wypełnienie pełnomocnictwa na platformie (...), które miało dotyczyć płatnika mogło się wiązać z niezamierzonymi błędami. W jej ocenie termin do złożenia odwołania został przekroczony tylko o kilka dni, co biorąc pod uwagę także jej wyjazd do Indonezji od połowy do końca maja 2022 r., nie może być poczytywane jako znaczące.

Co do meritum wskazała, iż sam ZUS wprost wskazuje na swojej stronie internetowej że za wniosek o objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym uznaje się również fakt rozliczenia składek na dobrowolne ubezpieczenia chorobowe i ich opłacenia o ile nastąpiło to w terminie i w pełnej wysokości, wobec tego powinna podlegać dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w spornych okresach.

/ odwołanie k. 3-12 VIII U 1445/22/

Odwołanie od powyższej decyzji, w części w jakiej ZUS ustalił, że A. I. S. nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w dniu 11.10.2022 r., wniósł też płatnik J. K. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika adw. A. S. (1). Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, iż ww. z tytułu współpracy przy prowadzonej przez płatnika składek pozarolniczej działalności gospodarczej, podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu w spornych okresach, nadto o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż ubezpieczona podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu współprowadzenia działalności gospodarczej począwszy od dnia 9.02.2020 do chwili obecnej bez jakichkolwiek przerw. Wpłaty na ubezpieczenie społeczne były zawsze dokonywane w terminie, jednocześnie na koncie płatnika utrzymywała się zawsze duża nadwyżka.

/ odwołanie k. 3-10 akt.VIII U 2204/22/

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołań jako wniesionych po terminie, co do meritum podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

Dodatkowo podniósł, iż korespondencja w przedmiotowej sprawie była skierowana prawidłowo na adres pełnomocnika A. I. S. tj. do M. D. (1) - pełnomocnictwo formularz (...) z 28.06.2021 r., które do chwili obecnej

nie zostało odwołane. Decyzja została doręczona pełnomocnikowi wnioskodawczyni w dniu 10.05.2022 - zaś wpływ odwołania nastąpił 13.07.2022 . Natomiast płatnik składek J. K. (1) udzielił pełnomocnictwa adwokat A. S. (1), która w jego imieniu wystąpiła do organu o wydanie zaskarżonej decyzji w zakresie okresów podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez A. I. S.. Zaskarżona decyzja została doręczona pełnomocnikowi płatnika składek w dniu 16.05.2022 r.

/ odpowiedź na odwołanie k. akt 33-34 akt VIII U 1445/22odpowiedź na odwołanie k. 12-13 akt.VIII U 2204/22/

Postanowieniem z dnia 22.11.2022 r. Sąd Okręgowy w Łodzi połączył sprawy z ww. odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

/postanowienie k. 16 akt VIII U 2204/22/

Na rozprawie w dniu 24.10.2022 r., ustanowieni w toku procesu w pełnomocnicy odwołujących poparli odwołania. Pełnomocnik ZUS wniósł o odrzucenie odwołań i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

/ stanowiska procesowe stron protokół z rozprawy z dnia24.10.2022 01:47:10-01:52:31/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni o imionach A. I. S. jest obywatelką Indonezji, żoną płatnika - J. K. (1) prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą - (...).

/ bezsporne/

W dniu 28.06.2021 r. A. I. S. za pośrednictwem (...) udzieliła pełnomocnictwa (...) dla M. D. (1) do załatwiania spraw w ZUS od 28.06.2021 r. , do załatwiania spraw za pośrednictwem Platformy Usług (...) ((...)) od 28.06.2021 r. w swoim imieniu jako ubezpieczony, świadczeniobiorca, płatnik składek.

/ pełnomocnictwo skan k. 12-14 akt ZUS oraz k. 89-90/

M. D. (1) był księgowym i doradcą podatkowym płatnika. Był uprawniony do odbierania przesyłek w jego imieniu, podejmował w ZUS czynności też jako pełnomocnik płatnika.

/zeznania płatnika J. K. (1) protokół z rozprawy z dnia 24.10.2023 r. 01:28:08-01:41:16/

A. I. S. w dniu 05.11.2021 r. informowała za pośrednictwem platformy (...), że przebywa za granicą i nie może odbierać korespondencji w związku z tym prosi o przekazywanie korespondencji za pośrednictwem tej platformy lub na adres męża J. K. (2) 7/11

/ Komunikat (...) k. 25-26/

W dniu 3.03.2022 r. wpłynął do ZUS wniosek płatnika składek J. K. (1), reprezentowanego przez pełnomocnika adw. A. S. (1), o wydanie decyzji w przedmiocie podlegania przez jego żonę A. I. S. dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

/ wiosek k. 2-8 akt ZUS, kopia k. 111/

Płatnik założył wniosek w związku ze sprawą XU 541/21, toczącą się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, w przedmiocie odmowy wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego.

/ bezsporne kopia postanowienia w przedmiocie zawieszenia przedmiotowego postępowania z 1.03.2022 r. k. 113 /

W rozpoznaniu wskazanego wniosku wydano zaskarżoną decyzję z dnia 4.05.2022 r..

/ bezsporne decyzja k. 60-64 akt ZUS/

Sporna decyzja została doręczona pełnomocnikowi wnioskodawczyni M. D. (1) w dniu 10.05.2022 r.

/ zwrotne poświadczenie odbioru k 66 akt ZUS wydruk systemowego nadania i wydruk z systemu śledzenia przesyłek k. 172-176/

Natomiast w imieniu pełnomocnika wnioskodawcy, adw. A. S. (1), przesyłkę zawierającą zaskarżoną decyzję odebrała - w dniu 16.05.2022 r. placówce pocztowej - A. B. (1) jako osoba uprawniona do odbierania korespondencji, posiadająca pełnomocnictwo pocztowe od 2016 r.

/ zwrotne poświadczenie odbioru k 68 akt ZUS kopia k. 104 informacja z Poczty Polskiej k. 138 pełnomocnictwo pocztowe k 141-142, 160-161 potwierdzenie odbioru k. 143, k. 159 /

Wskazana przesyłka pojawiła się ponownie w systemie pocztowym bowiem nieokreślony mężczyzna zwrócił ją do Urzędu Pocztowego za pośrednictwem listonosza K. S. oświadczając mu, że znalazł list i zwraca go dopiero po 3 miesiącach, bo przebywał na działce letniskowej i o niej zapomniał. Przesyłka nienaruszona została ponownie nadana w urzędzie pocztowym bez zarejestrowania danych dotyczących daty i miejsca nadania przesyłki oraz danych adresowych nadawcy i odebrana przez pełnomocnika płatnika adw. A. S. (1) w dniu 15.09. 2022r.

/informacja z Poczty Polskiej k. 138, k. 158 potwierdzenie doręczenia z dniem 15.09.2022 r. k. 140, 162, pismo Poczty Polskiej k. 177 zeznania świadka A. S. (1) protokół z rozprawy z dnia 24.10.2023 r. 00:15:56-00:32:43, zeznania świadka A. B. (2) protokół z rozprawy z dnia 24.10.2023 r. 00:36:48-00:52:22, zeznania świadka K. S. protokół z rozprawy z dnia 24.10.2023 r. 00:52:22- 01:27:26 /

A.. A. S. (1) otrzymała fotokopię zaskarżonej decyzji od adwokata P. S. latem 2022 r.. Adwokat P. S. sporządził wskazaną kopię przeglądając na prośbę adw. A. S. (1) akta ZUS. Zauważyła ona wówczas, że decyzję odebrała A. B. (1). Mimo to, odwołanie od spornej decyzji przez płatnika zostało złożone dopiero po ponownym doręczeniu jej przesyłki we wrześniu 2022 r.

/zeznania świadka A. S. (1) protokół z rozprawy z dnia 24.10. 2023 r. 00:15:56-00:32:43

A. S. (1) nie zgłaszała w ZUS, że w aktach znajduje się decyzja, która nie została jej doręczona.

/zeznania świadka A. S. (1) protokół z rozprawy z dnia 24.10. 2023 r. 00:15:56-00:32:43/

Wnioskodawczyni nie pamięta kiedy dowiedziała się o zaskarżonej decyzji. Wiadomość o jej wydaniu przekazał jej mąż. Odwołanie sporządziła z pomocą męża. M. D. nie informował jej o odebraniu decyzji.

/ zeznania wnioskodawczyni A. I. S. protokół z rozprawy z dnia 24.10.2023 01:41:16-01:47:10 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:05:36-00:14:48/

Wnioskodawca J. K. (1) o zaskarżonej decyzji dowiedział się na przełomie czerwca i lipca 2022 w okresie prowadzenia 5 spraw sądowych z ZUS, dotyczących okresu kwarantanny. Śledząc platformę ZUS dowiedział się o odmowie wypłaty zasiłku chorobowego jego żonie za okres wcześniejszy i domyślił się, że została wydana decyzja wyłączająca ją z ubezpieczeń . Wtedy adwokat P. S., na prośbę jego pełnomocnika adw. A. S. (1), potwierdził to w ZUS. Wówczas przy udziale kancelarii zostało sporządzone odwołanie, które osobiście wniosła jego żona, nie wniesiono wtedy odwołania w jego imieniu. M. D. (1) nie informował go o wydaniu zaskarżonej decyzji.

/ zeznania płatnika J. K. (1) protokół z rozprawy z dnia 24.10.2023 r. 01:28:08-01:41:16/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym o dokumenty złożone do akt sprawy i zawarte w załączonych do akt aktach ZUS, których wiarygodność nie była przez

strony kwestionowana. Ustalenia w sprawie sąd poczynił także w oparciu o osobowe źródła dowodowe zeznania świadków A. B. (2), K. S. i częściowo świadka A. S. (1) i wnioskodawców. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawców i A. S. (1) w zakresie w jakim twierdzili, iż zaskarżona decyzja nie została im prawidłowo doręczona, gdyż na okoliczność przeciwną wskazują przedstawione w procesie dowody z dokumentów, potwierdzające fakt doręczenia decyzji pełnomocnikowi wnioskodawczyni M. D. (1) w dniu 10.05.2022 i pełnomocnikowi wnioskodawcy A. S. (2) - w dniu 16.05.2022 r., kiedy to przesyłkę w placówce pocztowej odebrała upoważniona przez nią do tego osoba A. B. (1). Ponadto nie należy pomijać, na co wskazały strony, iż o decyzji wnioskodawcy dowiedzieli się najpóźniej latem 2022 r. przy okazji innego postępowania i po sprawdzeniu tej informacji w ZUS przez pełnomocnika płatnika, co miało stanowić asumpt do złożenia odwołania przez wnioskodawczynię. Odwołanie płatnika, pomimo posiadania przez niego i jego pełnomocnika wiedzy w tym przedmiocie, nie zostało wówczas złożone.

Sąd nie miał również możliwości przesłuchania w charakterze świadków M. D., z uwagi na jego zgon oraz A.B. z uwagi – jak wskazała pełnomocnik wnioskodawcy – na jej wyjazd za granicę na długi, bliżej nieznany czas.

Zauważyć również należy, iż w toku procesu złożono także dowody, które miały dotyczyć stanowiska przyjętego przez ZUS w zaskarżonej decyzji co do meritum. Jednak Sąd doszedł do przekonania, że poczynienie jakichkolwiek ustaleń w tym przedmiocie nie jest celowe, z uwagi na okoliczności przemawiające za odrzuceniem odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Na mocy art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c., odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Przy czym ciężar udowodnienia powyższych okoliczności oraz faktu złożenia odwołania we właściwym terminie spoczywa na wnioskodawcy (art. 232 k.p.c.).

Ciężar wykazania tych warunków spoczywa na wnoszącym odwołanie, muszą one być także spełnione łącznie. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 września 2012 r., III AUz 73/12, LEX nr 1217762, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 sierpnia 2012 r., III AUz 174/12, LEX nr 1216432 i postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 marca 2012 r., III AUz 77/12, LEX nr 1164697).

Powyższe oznacza, że wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego z uchybieniem miesięcznego terminu powoduje, iż ubezpieczony zostaje pozbawiony prawa do merytorycznego rozpoznania zarzutów co do istoty sprawy, podniesionych w odwołaniu. Dlatego też Sąd stosując art. 477⁹ § 3 kpc, musi ocenić całokształt okoliczności, które spowodowały przekroczenie terminu do wniesienia odwołania, a przede wszystkim aspekt zawinienia składającego odwołanie (choć nie wskazano przesłanki winy jako wykluczającej odwołanie po terminie) oraz ewentualnych przyczyn od niego niezależnych. Ocena, czy przekroczenie terminu było nadmierne oraz czy nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawione ocenie sądu. Sąd ma możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie, przy czym niezbędne jest jednoczesne spełnienie się obu warunków: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, zaś jego przyczyna musi być niezależna od odwołującego się (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., III UK 168/05, Lex nr 277825).

Przesłanki upoważniające sąd do nieuwzględnienia przekroczenia terminu muszą zachodzić kumulatywnie, mają one charakter ocenny i zależą od całokształtu okoliczności sprawy, w związku z czym nie dadzą się uogólnić. Niespełnienie choćby jednej z tych przesłanek przesądza o odrzuceniu odwołania. To zaś oznacza, że nawet w przypadku stwierdzenia, że przekroczenie ustawowego terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się - w przypadku, gdy przekroczenie ustawowego terminu jest nadmierne - sąd obowiązany jest odrzucić odwołanie (por. postanowienie SN z 6.06. 2012 r., III UK 144/11, Legalis Nr 537289).

Podkreślenia wymaga też fakt, iż wobec treści art. 477⁹ § 3 kpc postępowanie szczególne, regulowane przepisami art. 477⁸ kpc i następane, nie zna instytucji przywrócenia terminu w rozumieniu art. 168 i nast. (tak wyr. SA w Rzeszowie z 6.12.1994 r., III AUr 344/94, OSA 1995, Nr 1, poz. 9, post. SA w G. z 6.6.1994 r., III AUz 61/94, PP 1995, Nr 5, s. 46).

W niniejszej sprawie Sąd z urzędu dokonuje sprawdzenia zachowania przez ubezpieczonych terminu do wniesienia odwołania, ale także w przypadku stwierdzenia opóźnienia, ocenia jego rozmiar oraz jego przyczyny. Sąd ma możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie. Może tego jednak dokonać pod warunkiem uznania, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne oraz, że nastąpiło z przyczyn niezależnych od skarżących i stosownie do oceny tych okoliczności Sąd odwołanie odrzuca albo nadaje mu bieg. Wymienione w art. 477⁹ § 3 k.p.c. przesłanki przyjęcia i rozpoznania odwołania, mimo jego złożenia po upływie terminu muszą wystąpić łącznie, tj. przekroczenia terminu nie może być nadmierne, a przyczyna tego musi być niezależna od odwołującego się przy czym ocena, czy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołujących się jest pozostawiona ocenie Sądu. Brak którejkolwiek z wymienionych przesłanek skutkuje zastosowaniem sankcji w postaci odrzucenia odwołania. Ocena nadmierności opóźnienia powinna być odniesiona do końcowej daty miesięcznego terminu do wniesienia odwołania, a zatem opóźnienie powinno być liczone nie od daty otrzymania decyzji organu rentowego lecz od końca terminu do wniesienia odwołania. (por wyrok SN z 24.06.2015r sygn. IUK 347/14 opubl. w LEX nr 1771401, wyrok SN z dnia 18.03.2015r – sygn. I UK 271/14 opubl. w LEX nr 168220, wyrok SA we Wrocławiu z 23.09.2014r – sygn. II AUa 531/14 opubl. w LEX nr 1953216, postanowienie SA w Szczecinie z 11.04.2014 – sygn. II AUz 31/14 opubl. w LEX nr 1451801, wyrok SN – sygn II UK 340/13 z dnia 14.03.2014r opubl. w LEX pod nr (...), postanowienie SA w Gdańsku z 22.07.2013r. – sygn. II AUz 233/13 opubl. w LEX nr 1353692, postanowienie SA we Wrocławiu z 7.08.2012r w sprawie III AUz 174/12 opubl. w LEX nr 1216432 oraz SA we W. z 27.03.12r – sygn. III AUz 77/12 opubl. w LEX nr 1164697, postanowienie SA w Rzeszowie z 27.09.2012r – sygn. III AUz 73/12 opubl. w LEX nr 1217762, por. Wyrok SN z 8.06.2004r sygn. III UK 45/04 opubl. w LEX nr 585844)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, że z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, iż odwołanie od decyzji z dnia 4.05.2022 r. zostało złożone przez wnioskodawczynię A. I. S. 13.07.2022 r., zaś przez wnioskodawcę, płatnika J. K. (1) reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 11.10.2022 r. Obydwa odwołania zostały zatem złożone po upływie miesięcznego terminu.

Nie sposób zgodzić się z odwołującą, iż nieznacznie przekroczyła termin do wniesienia odwołania bowiem doręczenie decyzji M. D. (1) w dniu 10 .05.2022 r., nie może być uznane za skuteczne, gdyż ten - w ocenie odwołującej - nie był należycie umocowany.

W ocenie Sądu twierdzenie to nie znajduje pokrycia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Podkreślić należy, iż niekwestionowanym jest, że już w dniu 28.06.2021 r. wnioskodawczyni, za pośrednictwem (...), udzieliła pełnomocnictwa (...) M. D. (1) do załatwiania spraw w ZUS od 28.06.2021 r., do załatwiania spraw za pośrednictwem Platformy Usług (...) ((...)) od 28.06.2021 r. w swoim imieniu jako ubezpieczony, świadczeniobiorca, płatnik składek. Poza sporem pozostaje też, że pełnomocnictwo to nigdy nie zostało przez ubezpieczoną wycofane. Nie sposób zatem uznać, iż wskazane doręczenie było nieskuteczne skoro ww. dysponował zarówno pełnomocnictwem z ramienia samego płatnika, jako księgowy i doradca podatkowy, jak i osobiście wnioskodawczyni. W ocenie Sądu wnioskodawczyni nie może zatem zasłaniać się brakiem odpowiedniego umocowania po stronie M. D..

Zgodnie z przepisem art. 40 § 2 kpa, gdy strona ustanowiła pełnomocnika, pisma doręcza się temu pełnomocnikowi. Ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu administracyjnym obliuguje organ rentowy do dokonywania doręczeń pełnomocnikowi. Relacje między pełnomocnikiem a mocodawcą, a także przyjęty między nimi sposób porozumiewania się pozostają poza zakresem zainteresowania organu. Doręczenie korespondencji pełnomocnikowi strony traktuje się jako doręczenie samej stronie, co skutkuje tym, że skutki prawne doręczenia powstają dla strony z chwilą odbioru korespondencji przez jej pełnomocnika. Niestaranne działanie pełnomocnika obciąża stronę postępowania. W sytuacji, gdy strona ustanowiła pełnomocnika, doręczenie pisma wyłącznie stronie z pominięciem pełnomocnika jest prawnie bezskuteczne i stanowi naruszenie zasady ogólnej czynnego udziału strony

w postępowaniu administracyjnym (vide przykładowo wyrok NSA z 10 maja 2006 roku w sprawie II OSK 810/05, postanowienie NSA z 25 maja 2011 roku w sprawie II GSK 816/11).

Jeżeli pismo w postępowaniu administracyjnym zostało doręczone zarówno stronie, jak i jej pełnomocnikowi, to pismem prawidłowo doręczonym jest pismo doręczone pełnomocnikowi strony i w konsekwencji tylko to doręczenie wywołuje skutki prawne, w szczególności od chwili doręczenia pisma pełnomocnikowi rozpoczyna się bieg terminu do wniesienia środka zaskarżenia.

W związku powyższym, organ rentowy, mając na uwadze treść pełnomocnictwa (...) z dnia 28 czerwca 2021 roku, a także to, że nie zostało ono odwołane przed datą wydania zaskarżonej decyzji, w tym także w korespondencji otrzymanej od Ubezpieczonej za pośrednictwem (...) w dniu 5.11.2021 roku, był zobligowany doręczyć sporną decyzję pełnomocnikowi, panu M. D. (3), na adres wskazany w treści udzielonego mu pełnomocnictwa.

Akceptacja powyższego w całości sprawia, że argumentacja odwołującej co do braku umocowania M. D., braku odpowiedniego doręczenia skarżonej decyzji, a co za tym idzie nieznacznego naruszenia terminu do wniesienia odwołania, nie może przynieść spodziewanych przez nią skutków procesowych.

Brak też podstaw do uznania, iż płatnik J. K. (1), wnosząc odwołanie 11.10.2022r., dochował przewidzianego do tego terminu. Podnieść należy, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, także w jego przypadku, zaskarżona decyzja została doręczona uprawnionemu do tego pełnomocnikowi adwokat A. S. (1) w dniu 16.05.2022 r. Nie można zgodzić się z argumentacją pełnomocnika płatnika, iż powyższe miało miejsce dopiero 15.09.2022 r. Podkreślić należy, co wynika z potwierdzenia odbioru przedstawionego przez pocztę, że w imieniu pełnomocnika płatnika zaskarżoną decyzję odebrała osoba do tego upoważniona - mająca pełnomocnictwo pocztowe A. B. (3). Niezależnie od tego co stało się potem ze wskazaną przesyłką i okoliczności kolejnego doręczenia, nie zmienia to faktu, iż to dokonane w dniu 16.05.2022 r. było skuteczne. Niewątpliwie więc termin do wniesienia odwołania został także przez płatnika przekroczony.

W orzecznictwie sądowym przyjęto, że o braku winy strony można mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś przyczyna, która spowodowała uchybienie terminowi. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy. W orzecznictwie sądowym do niezawinionych przez stronę przyczyn uchybienia terminu zalicza się np. nagła choroba strony, która rzeczywiście uniemożliwia podjęcie czynności procesowych, przerwa w komunikacji, powódź, udzielenie stronie wadliwej informacji co do terminów zaskarżenia, a także nieprawidłowość w doręczeniu pisma sądowego. Przy ocenie istnienia lub braku winy w uchybieniu terminu procesowego jako kryterium przyjmuje się obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od osoby przejawiającej dbałość o własne, życiowo ważne sprawy /por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1972 r. II CRN 448/71, opubl. w OSP 1972, Nr 7-8, poz. 144; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 1999-04-14, II UKN 555/98 opubl. OSNAPiUS rok 2000, Nr. 14, poz. 561, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008-04-25, sygn. I UZ 1/08, niepubl/.

Na tle rozpoznawanej sprawy podnieść należy, że wnioskodawcy nie wskazali na żadne podstawy, które pozwalałyby na przyjęcie, że miały miejsce okoliczności wskazujące na brak ich winy w terminowym wniesieniu odwołania. Trzeba podkreślić, iż ww. podnosili wspomniane okoliczności związane z brakiem poprawnego doręczenia decyzji, niezawiniony brak wiedzy wnioskodawców o jej wydaniu. W istocie fakt doręczenia decyzji może być stwierdzony wówczas, kiedy jest pewne, że otrzymała ją właściwa osoba (art. 42 § 1 KPA i art. 43 KPA) lub że spełnione zostały warunki określone w przepisie art. 44 KPA (tzw. doręczenie zastępcze). Jeżeli nie doszło do doręczenia decyzji adresatowi bądź doręczenie zastępcze jest nieskuteczne, bieg terminu do wniesienia odwołania od tej decyzji w ogóle nie rozpoczyna się. W takiej sytuacji za datę doręczenia należy uznać dzień, w którym adresat faktycznie otrzymał decyzję lub zapoznał się z jej treścią. /III AUz 142/16 - postanowienie SA Kraków z dnia 08-08-2016/.

Niemniej jednak na gruncie rozpoznawanej sprawy, co już podnoszono, nie sposób uznać, iż skutecznego doręczenia zaskarżonej decyzji nie było – skoro decyzję odebrali w imieniu wnioskodawców uprawnieni do tego pełnomocnicy.

Tym samym wnioskodawcy winni znać treść decyzji i właściwie na nią reagować. Uchybienia w tym przedmiocie, jak również ryzyko związane z nieprzekazaniem im informacji o decyzji, obciąża wnioskodawców.

Nie można też uznać, iż sytuacja życiowa wnioskodawczynie, problemy z rozumieniem języka, pobyt za granicą, usprawiedliwiały brak wniesienia odwołania w terminie. Podnieść należy, iż wskazane okoliczności same w sobie nie oznaczają, iż osoby nimi dotknięte doświadczają jakiegokolwiek przeszkód zakresie obrony ich żywotnych interesów przed sądem, dokonania w terminie istotnych czynności procesowych. Natomiast okoliczność, że wnioskodawczynie nie była w stanie w tych okolicznościach podejmować czynności w obronie swych interesów w sprawie w żaden sposób nie została wykazana czy nawet uprawdopodobniona.

Należy dodatkowo podkreślić, iż w świetle wyjaśnień płatnika i jego pełnomocnika ww. wiedział o decyzji co najmniej w podobnym okresie, w którym zostało złożone odwołanie wnioskodawczynie, czyli na przełomie czerwca i lipca 2022 r., co sam przyznał w toku złożonych zeznań. Ww. nie robił jednak nic by ewentualną sytuację braku doręczenia mu decyzji, która w świetle potwierdzenia odbioru została odebrana, w imieniu jego pełnomocnika 16.05.2022 r. (o czym pełnomocnik wiedziała), wyjaśnić przed ZUS-em. Tym samym złożenie odwołania po terminie niewątpliwie nastąpiło w okolicznościach przez niego zawinionych

Reasumując w ocenie Sądu, na gruncie rozpoznawanej sprawy, brak jest okoliczności, które usprawiedliwiałyby złożenie odwołań po terminie. Zaskarżoną decyzję uznać należy za skutecznie doręczoną wnioskodawczynie w dniu 10.05.2022 r., a wnioskodawcy w dniu 16.05.2022 r. Odwołujący nie wykazali, że na gruncie rozpatrywanego przypadku miały miejsce nadzwyczajne, nie obciążające wnioskodawców okoliczności, wobec których doszło do złożenia odwołań z opóźnieniem. Tym samym nie było podstaw, aby przystąpić do merytorycznego badania zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c., odrzucił odwołania od decyzji z dnia 4.05. 2022 r., jako złożone po terminie.

O kosztach zastępstwa procesowego w stosunku do każdego z odwołujących orzeczono na podstawie art. 98 § 1-3 k.p.c. w zw § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).